

JOSEPH KNOX
ŠKLEB

„Tam, kde jdou Sirény až na doraz,
je druhý Knoxův román ještě silnější.“
The Guardian

detektivka
plus

Škleb

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Joseph Knox
Škleb – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Přeložil David Koranda

Pro Stephena K.

*„Jako bych o něčem věděl
a zároveň o tom neměl ani potuchy.“*
Thomas Ligotti, „Dovádění“

Začalo to tím, že někdo zaklepal na dveře.

Kdykoliv si ten okamžik vybaví, musí se ušklíbnout. Zavře oči a dlaní si přejeđe po obličeji. Nehezka vzpomínka, zdaleka ne jediná, a spustit ji může cokoliv. Elektrický náboj ve vzduchu před bouřkou nebo řezavý pach ozonu po vytrvalém dešti. Kdyby seděl naproti krásné dívce nebo nové kolegyni a ten pocit ho takhle překvapil, možná by se jím nechal unést. Beztak by ani jeden nevydržel. Zastře se mu zrak a před očima se mu rozkošíhají mžitky, jako by se díval do ostrého světla.

„Někdo je asi venku,“ zahlásila stařena.

Byla neděle večer, deset pryč, a oba se určitě chystali do postele.

Bydleli v poctivém, průměrném tudorovském domě očividně navrženém tak, aby odolal všemu vyjma deště. Tabulí zakaleného skla ve vchodových dveřích byly vidět dva tři kyblíky na dešťovou vodu stojící na chodbě. Možná kvůli nim chlapce předtím neslyšeli. Znovu zaklepal, ustoupil a zadíval se na dům. Pro jeden pár seniorů mu přišel velký. Měl v sobě však něco, co si hoch nespojoval s úzkými pokoji a tenkými zdmi, kde do té doby žil – vlastní osobnost.

Také musel mít, tady, uprostřed ničeho.

Ke dveřím se jako první přišourala stařena. Otevřela a zavolala na manžela. Ten vypadal ještě sešleji než ona a zdálo se, že mu každý pohyb dělá problém. Když mu za manželčiným ramenem vykoukla hlava a když na prahu uviděl stát roztráseného chlapce, překvapeně si narovnal brýle. Klučina byl kost a kůže, pobledlý a se skelným pohledem. Měl na sobě jen tričko a kalhoty, obojí

promáčené deštěm. Muž i žena se rozhlédli kolem, ale zdálo se, že chlapec přišel sám.

Žena se zamračila, shrbila. „Jsi v pořádku, zlatíčko?“

Chlapec dál stál a trásl se.

Znovu zamžourala do noci, chytla ho za zápěstí, pomalu ho odvedla dovnitř a zavřela. „Je promrzlý na kost,“ řekla manželovi a provedla chlapce kolem něj do obývacího pokoje. Stařec opět zamkl, zasunul zástrčky a šel za nimi s očima upřenýma na mokré šlápoty na dlaždicích.

Chlapec byl bos.

„Já jsem Dot,“ představila se stařena. „A tohle je Si.“

Chlapec stále mlčel. Dot pokrčila rameny, došla pro deku a postavila vodu na čaj. Si seděl na pohovce a mnul si ruce. Odhadoval chlapce na sedm osm let, byť ho tmavé kruhy pod očima postaršovaly. Nerozhlízel se po místnosti ani nesoustředil zrak na nic konkrétního. Jen nepřítomně zíral před sebe. Když se Dot vrátila s převařenou vodou, Si natáhl ruku a laskavě ji manželce položil na paži. Chlapec po nich zničehonic střelil očima, skoro jako by to gesto neznal.

„Povíš nám, jak se jmenuješ?“ zeptala se Dot, nadzdvihla deku a přitiskla k chlapci zahřívací lahev. Ještě více se roztrásl a zuby se mu rozjektaly, jako když dítě mává chrastítkem. Silou zavřel oči a sevřel čelisti, aby jektání dostal pod kontrolu. „Neměli bychom zavolat policii?“ obrátila se Dot na manžela. Kýval a už se zvedal, zjevně rád, že bude k užitku. Zatímco čekali, hladila chlapce po hlavě. Byl rozpálený jako kamna.

„Dot...“ zavolal na ni Si z chodby.

„Vydrž,“ odpověděla.

Když vyšla z místnosti, chlapec ze sebe ladně stáhl deku a přešel k vypínači u dveří. Zhasl a rozsvítil, jednou a podruhé. Vystrčil hlavu na chodbu a číhal. Si a Dot se mračili na telefon, protože právě zjistili, že nefunguje. Chlapec přešel po holých ploskách k verandě, odemkl vchodové dveře, odšoupl zástrčky a otevřel.

Ze stínů vykročil stín a pomalu k němu připlouval. Přestalo pršet a na obloze se rozmihotaly hvězdy, které chlapec ve městě

dosud neviděl. Čím byl stín blíž, tím více jich zakrýval. Zdál se temnější než noc.

„Hodný kluk,“ řekl stín, muž, a pokývl na chlapce. Měl plochý obličej s hranami ostrými jako břitva a na tváři bezvýraznou masku, z níž se nedalo nic vyčíst. Jeho tělo mluvilo za vše. Bujely z něj chaotické spleti překrývajících se svalů a žil. Připomínal skladiště veškeré nenávisti světa. Na pravé ruce měl koženou rukavici a svíral v ní tesařské kladivo. Levou počechral chlapci vlasy.

Zarazil se a v úžasu stáhl ruku.

Vytáhl chlapci zpoza ucha minci a podal mu ji.

„Co se říká, Wally?“

„Dík, Batemane,“ poděkoval chlapec a zachmuřeně si minci vzal.

Posadil se na verandu a nechal Batemana projít kolem něj do domu.

„Počkejte...“ ozval se stařec. „Co tady –“

Mlaskavý úder a cosi těžkého spadlo na podlahu.

Stařena se rozkřičela. „Ne,“ vykřikla. „Ne –“

Další mlaskavý úder a na podlahu spadlo něco dalšího. Chlapec nastražil uši a uslyšel, jak uvnitř někdo tiše sténá, odhodlaně chrčí, snad i pronáší poslední slůvko. Možná jméno manžela. Pak se ozvaly další dva kroky, poslední úder a bylo ticho.

Chlapec sevřel ruku v pěst kolem mince, kterou dostal od Batemana, a vyhlédl do tmy. Ústa se mu zalila slinami a před očima se mu začaly dělat mžítiky. Nejprve kmitaly jen trochu, pak silněji a rychleji, až se mu komíhaly před očima jako provazy silného deště. Jako by místo do černočerné tmy hleděl do oslnivého světla.

I

Půlnoční město

1

Toho léta bylo ničivé vedro. Nekonečné, horečné dny ne a ne pominout, a když přešly, člověk váhal, jestli vůbec byly skutečné. Vedle hukotu klimatizací a cinkání kostek ledu ve sklenicích bylo téměř slyšet i to, jak lidé pomalu přicházejí o rozum. Město bylo nádherně prosvětlené, skoro jako nekonečný výbuch, v němž se mělo žít, a když konečně nastala noc, připadala vám jako ze sna, jako nabitá elektřinou. Kamkoliv se člověk vrtnul, tam to jiskřilo – holky v letních šatech, kluci s vybělenými úsměvy.

Mezi půlnocí a šestou ráno mají ve tváři specifický výraz. Pendlují mezi bary, cismají se na rozích ulic, máchají na chodníku rukama. Ať se jim předtím stalo cokoli, dávno na to zapomněli a alespoň na pár hodin mají pocit, jako by ten den nikdy neměl skončit. Většina z nich jsou študáci, kteří se rozhodli vyžrát nad poklesem ekonomiky výběrem vysokoškolských oborů, jejichž stipendia nemají šanci splatit. Ostatní dřou za minimální mzdu a ožívají jen na víkendy. Ačkoliv jim to možná přináší víc škody než užitku, kdykoliv je vidím, žijí přítomností a nahrazují pochyby, to své každodenní výchozí nastavení, určitým druhem sebejistoty. Zrovna jsem dělal 120. noční směnu v řadě. Připadalo mi, jako bych si kroutil doživotní rozsudek, a to jsem měl za sebou teprve půl roku.

Moje jistota.

Sledoval jsem tedy jejich tváře, obličeje mladých lidí mezi půlnocí a šestou ráno. Doslova jsem se díval, jak mi život utíká před očima. Kýval jsem, kdykoliv oni pokývli na mě, usmíval se, když se oni smáli, a sám se snažil žít přítomností. Vyhybal jsem

se problémům a byl vděčný za každé pozitivum, každou jiskru, ať už se vzala kdekoliv.

Když nám volali, byli jsme už na Wilmslow Road, obří, téměř devět kilometrů dlouhé spojnici mezi zámožnými čtvrtěmi na jihu města a živořícím centrem. Jde o nejvytíženější autobusový tah v Evropě, na němž se to jen hemží taxíky, dvoupatrovými autobusy, lidmi dojíždějícími do práce a odlesky světel. A poslední dobou i požáry, které někdo zakládá v ocelových popelnicích podél silnice. Požáry vypukaly po setmění, neměly vysokou prioritu a nejspíš ani o nic nešlo, a tak připadlo dopadení pachatele na nás, noční směnu.

V týmu byli jen dva stálí členové.

Mladí detektivové se u nás střídali jako na běžícím pásu, jen aby nabrali zkušenost, a pár beznadějných budižkničemů za nás párkrát do měsíce zaskočilo, když jsme si vzali dovolenou, ovšem stálá noční směna měla dva vedlejší účinky. Připravila člověka o osobní život a kariéru. Za těch pár let u sboru jsem na sobě pocítil obojí.

Než jsme dojeli na místo, popelnice byla dávno uhašená. S partákem jsme obhlédli doutnající uhlíky, vzali si výpovědi od pár svědků a začali se balit, když se na protější straně ulice zničehonic začal srocovat dav. Podíval jsem se, kolik je, a přešel ulici k nim.

Připravovali se na půlnoční mši za kluka jménem Subhi Seif. Kamarádi mu říkali Tušpek. Ten byl ještě před pár hodinami obyčejný osmnáctiletý student prváku, co se zrovna poprvé v životě sám přestěhoval do města. Jenže pak uviděl, jak nějaký chlap na ulici okrádá mladou dívku, vydal se za ním, bez rozhlédnutí vběhl do silnice a nechal se rozdrtit pod koly autobusu.

Lupič utekl.

Kromě pochodní, UV světel a vyskládaných květin stála kolem pomníčku zhruba desítka Tušpekových přátel, hrála z telefonů smutné písničky a podávala si mezi sebou orosené plechovky piva na osvěžení. Varoval jsem je, ať sami nechodí do silnice, a vrátil se zpátky do auta k partákovi. Jezdili jsme matně černým

neoznačeným BMW, na které zločincům i tak stačilo jedním okem mrknout, a hned věděli, co jsme zač. Zpravidla vinou muže vmáčknutého do sedadla spolujezdce, mého nadřízeného, inspektora Petera Sutcliffea. Už zdálky vypadal buď jako polda, nebo jako zločinec a já si doteď nebyl jistý, co bylo blíž skutečnosti.

„Jaký jsou ty kuřecí nugety?“ zeptal se, aniž zvedl oči od sportovní rubriky. Sutcliffe byl dokonalým ztělesněním protikladu přirozenosti a výchovy. Už se jako parchant narodil, nebo do něj dospěl kvůli tomu svému nešťastnému jménu? Sako se mu vlastním tělem vzdouvalo, vypadalo promočené potem a ze Sutcliffea samotného sálalo takové horko, že jsme museli sedět s dveřmi dokořán.

„Co hrajou?“ zeptal jsem se a pokývl k policejní vysílačce, kvůli které na mě přes ulici mával.

Otočil stránku a popotáhl. „McLupič znova udeřil.“ Vyčkal jsem, dokud s hlasitým výdechem nesložil noviny. „Sexuální obtěžování nebo útok nebo tak něco...“

„Sexuální obtěžování nebo tak něco?“

Sutcliffe měl obličej, krk i tělo oteklé na nepravděpodobných a neustále nových místech, kůži měl mrtvolně bledou a celkově vypadal, jako by ho nabalzamovali. Celým jménem ho nikdo neoslovoval. Namísto toho jsme mu v zájmu veřejného klidu říkali Suttý.

„Kriste Pane, to je hic.“ Projel si rukou lesklé řídnoucí vlasy. „Jako by mi píchli transfuzi od Freddieho Mercuryho.“ Zvedl zrak, vzpomněl si, že sedím vedle něj, a vycenil na mě žluté zuby. „Znáš mě, Aide. Jakmile slyším cokoliv sexuálního, vypínám. Je to v Owens Park. Měli bychom vyrazit...“

Sexuální obtěžování nebo tak něco.

Kromě mladých holek Suttý z duše nenáviděl už jen jednu věc – mě. Kdykoliv jsem nastoupil do auta nebo z něj vystoupil, okamžitě sahal po alkoholové dezinfekci na ruce, jako by si ani nemohl pomoci. Vypadal při tom, jako by si mnul ruce radostí. Usmál jsem se na něj, abychom se nenudili, vyhodil jsem blinkr a najel do pruhu.

2

Do Owens Park, nejrozsáhlejších kolejí ve městě, kde bydlely téměř dvě tisícovky studentů povětšinou prvního ročníku, jsme přijeli chvilku před půlnocí. Kampus se nachází na prostorném pozemku plném zeleně a sestává z pěti hlavních budov včetně věžáku, který se zlostně tyčí nad vrcholky stromů a je vidět až z ulice. Oproti vší zeleni kolem představují ta šedá monstra skutečný protiklad. Vlhký sen poválečné generace. V šedesátých letech se kampus vystavěl, aby vydržel navěky, ale dnes na něm bylo stárí hodně znát. Mluvílo se dokonce o tom, že by se budovy nechaly strhnout a začalo se na zelené louce, ale kdyby na to došlo, byla by to škoda. Velká část města už takhle vypadala jako staveniště.

Zaparkoval jsem a podíval se na Suttého, který si stále četl noviny.

„Už budeš?“

„To je dost osobní otázka. Houkni na mě, kdyby bylo potřeba prohledat jí šuplík s kalhotkami.“ Vrátil se ke čtení. „S holčičkami ti to jde...“

Vystoupil jsem a nevěnoval té poznámce pozornost. Upřímně jsem byl rád, že se mnou nejde. Se Suttym jsme sice oba byli prohnili poldové, ale velmi odlišní. Spárovali nás víceméně za trest a oba jsme se snažili tomu druhému co nejvíc otrávit život. To jediné jsme měli společné.

Prošel jsem hlavní branou a šel k oslnivým bílým světlům, která zářila do tmy. Ucítíl jsem čerstvě posečenou trávu a projel mnou záchvěv nadšení. Nikdy jsem tu nežil, ale zamlada jsem tu párkrát byl u kámošů nebo na pařbě. Přišlo mi zvláštní, jak

jsme spolu postupem let přestali mluvit a že se za tu dobu v jejich pokojích, postelích a životech musela prostrídat celá řada cizích lidí. Na okamžik jsem měl pocit, jako bych se vydal cestou do minulosti a prošel branou do Země Nezemě. Noc prořízla salva smíchu a kolem mě proběhla mladá dívka, za níž se hnál chlapec s vodní pistolí. Ohlédl jsem se přes rameno a sledoval, jak se vesele vpíjejí do noci. Akorát se tím ve mně utvrdila jedna krutá životní pravda. Zatímco já zestárnu, Owens Park bude navždy osmnáct.

Nahlédl jsem do mapy areálu, došel ke správné budově, zazvonil na byt v prvním patře a čekal. Kampus byl touhle dobou děsivě ztichlý. Rozhlédl jsem se a cítil ve tváři zbytky denního žáru, které vyprchávaly ze země. Na druhé straně trávníku stál další pevný šedý blok budov, jehož okna mi svítila do očí. Zámek na dveřích cvaknul a já se otočil, abych je otevřel.

3

Prošel jsem chodbou, kolem několika jízdnicích kol a pod holou žárovkou, pak nahoru po schodech. V domě se téměř nehýbal vzduch. Postavili ho ještě v době, kdy si lidé vlnu veder ani nedokázali představit. Cítil jsem, jak mi na kůži vyskakují krůpěje potu. Zpoza zavřených dveří byly slyšet mdlé, konverzační hlasy a ve vzduchu visela vůně mládí – deodoranty, chlast a drogy.

Připadal jsem si jako v papíňáku.

Nad schodištěm v prvním patře stál mladý kluk a přešlapoval sem a tam. Černoch, pohledný, na sobě hezkou tmavou teplákovou soupravu. Lokl si z velké orosené sklenice, a když mě uviděl, zamračil se.

„Myslel jsem, že pošlou ženskou.“

Zastavil jsem se. „Kam myslíte, že jste se dovolal?“

Odfrnul si, přistoupil blíž a ztlumil hlas. Ze sklenice ke mně zavanula vůně máty. „Volal jsem kvůli kamarádce. Ona o tom neví. Na tyhle holčičí věci se prý posílají policajtky...“

„Holčičí věci?“

Přikývl. „Operátorka povídala, když jsem volal. Vy spolu nemluvíte?“

„Operátoři zpravidla nejsou tak výřeční jako vy, pane...?“
Odmlčel jsem se.

„Earl.“

„To je křestní jméno, nebo příjmení?“

„Jediný jméno, co vám dám. Jak říkají vám? Teda jak vám říkají do očí?“

Usmál jsem se. „Waits.“

Vteřinu si mě měřil pohledem. Přemýšlel. „Tvrdý,“ řekl nakonec a odvedl mě do kuchyňky, respektive společenské místnosti. „Tady to zapíchněte. Dojdu pro Soph.“

Z chodby ke mně doléhaly okolní zvuky s pravidelným hip-hopovým rytmem, ale v místnosti jsem byl sám. Venku byla tma a uvnitř rozsvíceno, takže jsem se viděl v odrazu okna jako v černém zrcadle. Na stole byly tácy s drceným ledem, mátou, cukrem a limetkami. Vedle stála řada skleniček na žele a orosená lahev rumu.

Za dveřmi se zděsil dívčí hlas: „Cože?“

Posadil jsem se pod sálající fluorescentní zářivky a čekal. Za minutku do kuchyně vešel Earl, přistoupil k tákům a bez jediného pohledu na mě si začal zručnými pohyby profesionálního barmana míchat silný drink. Dokonce si v ruce roztočil lahev rumu.

Všiml si, jak ho zaujatě pozoruju. „Míchám drinky v Alchymistovi,“ vysvětlil. Oblíbený spinningfieldský bar, kde člověk mohl natrvalo přijít o zdraví i úspory. „Nate,“ přisunul mi skleničku, kterou zrovna umíchal. Mojito.

„Ještě mi neskončila šichta,“ namítl jsem a chytil sklenici do ruky.

„To není pro vás, Sherlocku. Třeba přijde vhod jí.“ Vydal se na chodbu, kývl hlavou ke dveřím, ze kterých vyšel, a zalezl do vlastního pokoje. Vzal jsem sklenici, tak studenou, až to bolelo, přešel ke dveřím, na které ukazoval, a zaklepal.

Netušil jsem, co mám čekat.

„Vstupte,“ ozval se roztřesený jižanský hlas. V pokoji to trochu vonělo po opalovacím krému a dívka uvnitř byla velmi mladá. Seděla na posteli oblečená v džínových kraťasech a vestě. Ramena měla chycená od sluníčka, ale zbytku kůže ty týdny plné vitamínu D jen prospěly a doslova zářil. Kolem očí měla pihy, obličej ve tvaru srdce, a když se k ní otočil větrák postavený na psacím stole, rozcuchal jí vlasy, hnědé s konečky obarvenými na blond. Na nohách měla modřiny, ale k mému potěšení nevypadala rozrušeně ani zarmouceně. Snad jen trochu rozpačitě. Jako by ji něco vyvedlo z míry. Zavřela notebook a odsunula ho stranou.

„Čekala jsem někoho staršího...“ začala.

„Játra mám dvakrát starší, než jsem sám.“ Téměř se usmála. Podal jsem jí sklenici s drinkem, co jí umíchal Earl. „Jsem detektiv Aidan Waits.“

„Sophie,“ odpověděla.

„Jestli ti to bude příjemnější, můžeme si promluvit v kuchyni, Sophie.“

Na okamžik si mě měřila pohledem. „Klidně tady. Zavřel byste ale dveře?“

Vyhověl jsem jí a ukázal rukou k úděsné růžové židli u stolu. „Můžu?“ Přikývla a já se posadil. „Zdá se, že kamarádovi nahнала pěkný strach.“

„Earl je kulíšek...“

„Moc toho ale nenamluví.“

„Překvapuje mě, že vám vůbec volal. Nesnáší chlupatý. Teda –“

„Klid, v zásadě s ním i souhlasím. Čas od času jsme přesto užitečný. Předpokládám, že pokud nám teda volal, nejde o žádnou prkotinu. Mohla bys to vzít pěkně popořádku?“

„Jsem v prváku...“

Podala to tónem, jako by se tím vše vysvětlovalo.

„To ještě není žádný zločin. Co studuješ?“

„Anglickou literaturu.“

„O tý jsem už slyšel.“

„Jen v reálném životě mi asi k ničemu nebude.“

„On je i ten reálný život často na dvě věci...“

„To jo.“ Na okamžik si přiložila sklenici k čelu, zaválela s ní ze strany na stranu a napila se. „Minulý týden jsem šla do klubu. Vlastně...“ Sáhla ke stolu a podala mi zmuchlaný leták.

Klub Inkognito.

Na obrázku byla mladá žena v úboru školačky. Leták mermomocí lákal prváky, aby šli do klubu propařit noc. *Volný vstup (nejen do klubu)*. Šuškal se, že i kondomy byly zadarmo. Většina holek tam šla jednou. Věděly, co čekat. Nechaly se pozvat na drink, užily si lačné pohledy štamgastů a šly si po svých. Přesto si člověk tu a tam vyslechl děsivou příhodu. Muži platili vstupné

dvacet liber a nikdo za ty prachy nechtěl zůstat na ocet. Fronty venku se táhly po celé ulici.

Leták jsem jí vrátil. „O tom už jsem taky slyšel.“

„Potkala jsem tam chlapa, Ollieho. Byl starší, ale fajn. Hezky oblečený a tak vůbec. Mezi ostatními mi prostě připadal dost nóbl.“ Živě jsem si představil, jak takový dost nóbl chlap v Inkonitu mohl vypadat. Sophie si na posteli nevědomky promnula dlaně. „Šli jsme k němu na byt...“

„Jestli chceš, můžu sem zavolat nějakou kolegyni.“

Zavrtěla hlavou. „Vyspali jsme se spolu. Bylo to v pohodě.“

„A ty modřiny?“ zeptal jsem se a ukázal na pár podlitin, co měla na nohách.

„Ty nemám z toho. Jezdím tady na kole. Mám to hrozně ráda.“ Odmlčela se. „Podívejte, noc s ním jsem si užila. Jde mi jen o to, že si nás natočil –“ Naráz ztichla a sklopila zrak k posteli.

„A teď tě s tou nahrávkou vydírá.“

Zarděla se a přikývla. „Nevěděla jsem, že tyhle věci někdo vážně dělá.“ Znovu si lokla ze sklenky. „Řekl...“ Zarazila se. „Naznačil mi, že jestli se s ním znova nesejdu, nahraje to video na net.“

„A ty bys ho už radši neviděla?“

Zavrtěla hlavou.

„Jak se Ollie jmenuje příjmením?“

„Co mu uděláte?“

„Půjdu si s ním promluvit.“

„Teď?“

„Kdy jindy?“

„Není trochu pozdě?“

„Čím později, tím líp. Aspoň mu dojde, o jak závažnou věc se jedná.“

„A je to opravdu tak závažný?“ Sama sobě si to zjevně rozmlouvala.

„Tvému kamarádovi to tak přišlo. A já s ním souhlasím. Ollie tě vydírá, abys mu byla po vůli. Někteří muži to jinak ani neumí.“

„Příjmení neznám.“ Uhnula pohledem. „Bože, musíte si myslet, jaká nejsem –“

„Nemyslím si nic. Dokázala bys ho popsat?“

„Starší než vy, kolem pětatřiceti. Asi byl i trochu při těle. Měl světle nazrzlý vlasy, jako by se mu odbarvovaly.“

„A ohledně toho videa ti volal? Vyměnili jste si čísla?“

Zakroutila hlavou. „Ráno jsem se vzbudila a hned od něj vystřelila. Jenže jsem si u něj, já kráva, nechala bundu se studentskou průkazkou. Dneska ráno mi psal.“

„Kde Ollie bydlí?“

„Na nábreží. Ale ve který budově, to si tak úplně nepamatuju. Nejspíš v tý velké.“

„Ukážeš mi tu zprávu?“

Na vteřinu se mi zadívala do očí. „Radši ne.“ Poprvé zněla úzkostně a já byl rád, že nám Earl zavolal.

„Hodně nám pomůže, když budeme znát přesnou podstatu té výhrůžky. Když budu vědět to samý co ty.“

„Takže mám oficiální záznam? Nevolala jsem vám přece já, ale Earl.“ Odmlčela se. „Rodiče mi zakroutěj krkem.“

Chvilku jsem přemýšlel. „Ukaž mi tu zprávu, ať vím, na čem jsme. Pokud toho chlapa dohledám, můžu se s ním pobavit neformálně, mimo záznam.“

„Je u ní obrázek.“

„Zůstane to mezi náma.“

„Jako kněz moc nevypadáte. Bez urážky...“

Opřel jsem se a dopřál jí trochu prostoru. „Nic hezčího mi celý měsíce nikdo neřekl.“

Rozmyslela si to. Otevřela notebook, otočila obrazovku ke mně a sama se zahleděla do zdi. *Krásný debut. Jednou z tebe bude hvězda. Měl bych se ale o tebe se světem dělit? Třeba by ses u mě mohla někdy znova stavít a rozmluvit mi to;) xxx*

Pod textem byl přiložený gif, ve kterém se opakovala vteřinová smyčka z videa. Sophie seděla nahá na posteli a smála se. Připadala mi sjetá. Otočil jsem obrazovku zpátky k ní, zvedl se a položil jí na stůl vizitku.

„Nech to na mně.“

4

Vrátil jsem se k autu a nastoupil. Ucítíl jsem dezinfekci, kterou Suttý otřel všechny povrchy, a když jsem vzal do ruky vysílačku, málem mi z ní vyklouzla.

„Stěžovatelka si v tuto chvíli nepřeje podávat oficiální výpověď, přepínám.“

Co se dispečinku týče, tímhle byl případ uzavřen.

„Tak jak?“ zeptal se Suttý a zavrtěl se. „Máme podezřelého?“ Sroloval jsem okýnko, nadechl se, nastartoval a vyrazil na cestu. „Nech mě hádat. Škaredá byla jak psí prdel, ale tvrdila ti, že cápek riskoval svobodu jen proto, aby jí mohl dát hubana?“

Bez jediného slova jsem jel dál.

Suttý neměl rodinu ani pořádné přátele. Proslýchalo se, že jako detektiv se jevil slibně, jenže mu učarovaly tragické lidské osudy a nechal se zlákat noční směnou. To bylo před deseti lety. Dnes se kolem ní točil celý jeho život. Byli jsme v podstatě noční hlídka. Toulali jsme se městem a koledovali si o problémy. Noční směna díky tomu nabízela klamný příslib pravé detektivní práce. Skýtala příležitost dotáhnout případy do konce. Jenže to většinou ztroskotalo na nutnosti předávat případy denní směně. Často se nám následující noc vrátily buď překopaně k nepoznání, nebo aniž kdokoliv provedl základní kroky k jejich rozřešení. Byli jsme detektivové v civilu a oficiálně spadali pod kriminálku, jenže tohle jen málokdo bral v potaz. Uniformovaní strážníci se k nám chovali pouze s nezbytným minimem respektu. Dělal jsem na tomhle oddělení z donucení.

Zato Suttý si liboval.

Lidé ho zároveň přitahovali a odpuzovali. Všichni kluci mu připadali buď jako princezny, nebo hovada a holky byly buď povolné coury, nebo feministky, což bylo ještě horší. Přesto se všemi rád sedával v zadržovacích celách a celou noc je poslouchal. Když byli na káry nebo ztracení, občas je dokonce odvezl domů. Laik by si tohle chování mohl vykládat jako známky soucitu, ale Suttý se ve skutečnosti pouze vyžíval v tom, když mohl člověka vidět na dně.

Někdy mu na to dno i dopomohl.

Pravidelně prozrazoval násilníkům jména donašečů a vysazoval mladá děvčata lapená za pouliční prostituci v těch nejnebezpečnějších městských čtvrtích. Prozradil mi, že jednou šel na sraz anonymních alkoholiků, nalil do termosky s kávou vodku a pak sledoval, jak se lidé opíjejí. „Nakonec jsem si domů odvedl jednu modrovlasou pizdu,“ pochlubil se. „Namrdal jsem ji tak důkladně, až jí ta modrá barva skla po ksichtě.“

Coby partáci jsme se přetahovali, kdo toho vydrží víc.

Otevřeně mnou pohrdal, jenže jakákoliv zjevná odvěta v něm cosi přižívovala. Snažil jsem se tedy v hlase potlačovat nelibost. Pronášel a dělal strašlivé věci a já se jen usmíval, povznášel se nad ně a odmítal mu dopřát to potěšení, že ve mně vyvolá nějakou reakci.

Ačkoliv byl Suttý chlap jako hora a často jsme se názorově střetávali, nikdy jsem se ho fyzicky nebál. On sám si příliš užíval tenhle stav, než aby na něm cokoli měnil. Vnitřně to ale byla jiná pohádka. Jednou jsme třeba zaparkovali na odpočívadle poblíž místa častých dopravních nehod a s vypnutými světly jsme číhali na rychle jedoucí auta. Byly tři nebo čtyři hodiny ráno a on naprázdno žvanil o dávných případech. Dostal se až ke svému prvnímu případu z noční šichty. Vyjížděl tehdy k ohlášenému narušení nočního klidu v psím útulku.

„U vchodu ti stála hotová ježibaba. Dlouhej černej kabát, rukavice s ustříhnutýma špičkama, prostě zjev. Cukala sebou, jako by do ní někdo pustil tisíc voltů a v uších slyšela hlasy duchů, co jí žili ve vlasech, nebo něco takovýho. Akorát ti duchové byli

toho večera dost vztekli. Trojhlas Hitlera, Ho Či Mina a zasranýho Freda Westa.

Tak ti jdu po cestičce k ní, největší slušňák, dojdu k ní a ona mi začne plkat cosi o Ježíšovi a ptát se mě, jestli jsem vysvobozený. Že prý znovu přichází, už je na cestě, a tak dál, bla bla. Já na to, zlato, podle mě je dneska mimo město.

Ukázalo se, že se do útulku vloupala a všem psům dala první svatý pomazání nebo tak něco. Počkejte tady, povídám jí. Dojdu zhruba do půlky chodby a málem mě porazí úplně nepředstavitelnej smrad. V každým kotci, do kterýho jsem nakouknul, stáli psi zmáčení na kost, fakt úplně durch.“ Zasmál se. „Ta baba je pokřtila benzinem. Ohlídnuł jsem se za ní. Stála pořád ve dveřích, zády ke mně, a jako by se chvěla. Uvědomil jsem si, že škrtá sirkou. Kráva šílená nás chtěla zapsat na seznam Božích hostů.“

Než se Suttý vypotácel ven, plameny mu sežehly obočí a většinu vlasů. Zhrouťil se na trávníku a kašlal jako o život. Psi uvnitř vyli, štěkali a zaživa hořeli ve svých klecích. Jakmile se rozednilo, Suttý se vydal v ženiných stopách. Zavedly ho třicet metrů do lesa a tam zničehonic zmizely. Co tak slyšel, tu ženu už nikdy nikdo nespatrił. Tahle historka nebyla v kontextu noční směny, která je plná pomatenců a neřešitelných slepých uliček, kdovíjak výjimečná.

Rozhodila mě však Suttýho reakce na ni.

„Přesně v tu chvíli mi to došlo,“ řekl. „Všechny hladomory, války a děcka v nouzi. Všichni jsme se narodili na konci týhle parády, Aide, a můžem se akorát svíjet v předsmrtných mukách. Celý lidský pokolení má sebevražedný sklony. Byli jsme tak odjakživa naprogramovaní a někdo právě sepnul vypínač. Po naší generaci už žádná další nebude.“ Čím déle mluvil, tím víc mi docházelo, že nežertuje. Ba co hůř, že se mu ta myšlenka vlastně zamlouvá.

Různí lidé nahlíželi na noční směnu různě. Nadřizení ji brali jako místo, kam mohou odklidit sesazené kolegy. Sejdou z očí, sejdou ze světa. Já ji bral jako projev zbabělosti. Mohl jsem se tu

skrývat před vlastním životem a nechat ho proplouvat kolem. Pro mého parťáka ale noční šichta představovala podstatu jeho žití. Sedadlo v první řadě, odkud mohl sledovat zánik světa. A tak byl na nohou a tleskal, ovace vestoje.

5

„Co jsem ti říkal?“ konstatoval Suttý a ráchal si hlavu, krk i hrud v dezinfekci. „Retardi si zase v plný síle vyšli za zábavou.“

Inkognito byl patrový bar kousek od Piccadilly. Od vchodu až za roh se jako nudle táhla fronta mužů. Postávali v hloučcích, kouřili a nadávali, téměř smyslů zbavení vším tím neonem a žářem a dívkami v letních šatech, které ani neregistrovaly jejich existenci. Většina chlapů měla na hlavě ježka, na sobě vytahané nevkusné košile a krom toho se zdálo, že všichni v různých okamžicích mluvili stejným hlubokým, burácivým hlasem. „Fujtajksl,“ ulevil si Suttý, otevřel kastlík palubní desky, vytáhl z něj vlhčené kapesníky, natáhl se ke mně a otřel volant, ze kterého jsem zrovna sundal ruce. „Na tomhle genofondu se někdo pěkně vyřádil.“

Byť do téhle nelichotivé analýzy mužů venku zahrnoval i mě, nemohl jsem s ním nesouhlasit. Jako by se jeden druh osobnosti rozválel jako těsto na tenoulinký plátek a upekla se z něj dvacítká budižkničemu.

„Co se projít?“ navrhl jsem.

Zmuchlal vlhčený kapesník do kuličky a vyhodil ho z okna.

„Protáhnout si nohy by bodlo. Viděls už maníka, kterému ten bar patří?“ Vystoupili jsme z auta a já zakroutil hlavou. „Táta ho měl utřít do kapesníku. Fakt krasavec. Vypadá jako zpěvák na výletní lodi, která už deset let nestavěla v žádném přístavu.“

Dvojice dívek došla zavěšená do sebe na začátek fronty. Chlapi okolo na okamžik přestali hulákat a opájeli se pohledem na ně. Vrátný se ušklíbl, jako by do sebe zrovna kopl panáka, ukročil, nechal je projít a sledoval je, jak vycházejí do schodů. Lebku

měl vyholenou tak, až mu vystupovaly žíly. Ještě kousek, a viděl bych mu až do hlavy.

Podíval se na Suttého. „Zpátky do řady, drahoušku.“

„Detektive. Příště už to nepoleť.“

Z obličejů vrátného se vypařily veškeré emoce. „Promiňte, detektive. Jak vám můžu pomoci?“

„Rádi bychom si promluvili s majitelem...“

Ani se nepohnul. „Inkognito řídí několik hlav. Povězte, kterou hledáte, a já vám domluvím schůzku.“

Sutty se znovu rozesmál. „Schůzku s Guyem Russellem? V takovém itineráři bych se objevil fakt nerad.“ Vrátný stále nepohnul jediným svalem. „No tak, přece víš, o jakém týpkovi mluvím. Neskutečněj prudeš. Na palici přičeseš, co by klidně vyhrál druhé místo na psí výstavě. Víš, že je tady, a taky víš, že ses neobtěžoval těm holčínám před chvilkou zkontrolovat občanky, takže možná bude nejlepší, když si s ním pokecáme mimo záznam, nemyslíš?“

„Pate,“ zavolal vrátný na kolegu. „Pojď si sem na chvilku stoupnout místo mě, můžeš?“ Neupřímně na nás v úsměvu vy-cenil zlaté zuby, z čehož mu na hlavě znovu vystoupila spleť žil. „Račte za mnou, pánové.“ Vešli jsme dovnitř, dál po chodbě ulepené jako na lov much a po schodech do patra. Vrátný byl ve předu a jednou rukou odstrkoval lidi z cesty. Mámily nás vůně parfémů a alkoholu a vzduch kolem pulsoval basovými tóny a těžkým ochromujícím horkem. Vylezli jsme vedle baru ve zše-řelém podkrovním prostoru, obestoupeni zhruba stovkou lidí.

„Počkejte tady,“ houkl na nás vrátný. Sutty laskal pohledem přítomné muže a ženy. Byli tam tak půl na půl. Většina stála sama, několik lidí se opatrně družilo a na tanečním parketu se o sebe do rytmu třel i nějaký ten pár. To pravé veselí probíhalo u stolečků podél místnosti. Na jedné straně zpravidla seděla čtveřice nebo pětice děvčat, naproti nim dva kluci a mezi nimi nic než orosené kyblíky s ledem a lacinými lahvemi prosecca.

Z tanečního parketu se vynořil vrátný. „Pan Russell vás očekává.“

„Počkám tady,“ řekl Suttý a očima přeskakoval z jednoho stolku na druhý. „Pohlídám bar.“ Když mu přes tvář přejelo světlo, vypadal jako zkažené potící se kuře.

Vrátný mě provedl přes parket ke stolku v rohu. Po boku mladičké dívky tam seděl jakýsi čtyřicátník, a zatímco ona zahálčivě prejížděla prstem po displeji telefonu, on se do mě vpíjel pohledem. Dokonale odpovídal Suttýho popisu. Oblečený byl elegantně, a přesto vypadal jako z jiné doby. Měl na sobě upnutou černou košili se čtyřmi rozepnutými knoflíčky nahoře, takže pod krkem tvořila dlouhé věčko. Vrhнул na mě nacvičený peroxidový úsměv a pokynul rukou, abych se posadil. Zasunul jsem se ke stolečku. Dívka doteď nezvedla oči od telefonu. Šaty měla jako šité na míru téhle místnosti. Hýřivě barevné a navržené tak, že ve svůdných úhlech zářily pod UV lampami. Oči měla obtažené krystalicky bílou tužkou, na rtech křiklavě růžovou rtěnku a byla tak o pětadvacet let mladší než muž vedle ní.

„Vypadáte vyprahle,“ zakřičel přes muziku.

Mlčel jsem.

„Alicio,“ houkl na dívku. „Co takhle... dva jacky s kolou?“

Na stole byl kyblík s lahví Dom Pérignon, ale to očividně stálo za starou belu. Alicia vstala, aniž se na nás jedinkrát podívala. V očích měla UV čočky. Měla díky nim prázdný, mrtvolný pohled. Muž sledoval, jak odchází, jak si prozařuje cestu davem, a pak teprve promluvil.

„Jmenuju se Guy Russell,“ představil se. „A vy mluvte, než se vrátí.“ Russell seděl natočený k parketu a tvář měl zalitou kalné červeným světlem. Domyslel jsem si, že na tomhle místě sedává pravidelně, že na téhle vizáži dlouho pracoval.

„Rád bych si promluvil s jednou osobou, která sem chodí.“

„Nepovídejte!“ Naklonil se do světla a usmál se. Všiml jsem si švů a jizev po několika překrývajících se plastických zákrocích. „Jápak se ta krasavice jmenuje?“

„Krasavec,“ opravil jsem ho. „Ollie nebo Oliver.“

„Neříkejte, že se ptáte pracovně.“ Přikývl jsem. Úsměv mu naskakoval a pohasínal jako světlo ze stroboskopu, až mě

napadlo, že dnešní večeri nejspíš vyšňupal. „Ollie nebo Oliver, ano?“

„Třicátník, lehce při těle, světle nazrzlé vlasy, trochu šediví.“

„To jste mi toho moc nepověděl...“

Vykrucoval se. Couval od jména, které mu zjevně hned naskočilo.

„Prý je to místní štamgast,“ doplnil jsem. „Zrovna minulý týden tu rozhazoval peníze do všech stran.“

Zabodl se do mě pohledem a ani nemrkl. „Jak vidíte, štamgastů mi sem chodí spousta, pane...?“

„Detektive,“ ohradil jsem se. „Aidan Waits.“

„Štamgastů mám spousta, detektive Waitsi. A většina z nich tu pravidelně rozhazuje prachy do všech stran. Můžu se zeptat, o co přesně jde?“

„Ne.“

Ošil se. „Na Inkognito ale špínu neházíte?“

„Vždyť by to ani nebylo znát,“ řekl jsem. Úsměv se mu opět zachvěl. Nadechl se a už chtěl něco odpovědět, když nám Alicia donesla drinky. Postavila je před nás a posadila se zpátky na místo. Vypadala, jako by se tu zjevila z jiné dimenze.

„Promiň, kámo. Čas vypršel. Asi ti nepomůžu.“

Ani jsem se nepohnul, tak na mě lusknul prsty.

Naklonil jsem se k němu. „Nehraj si na drsňáka, Guyi. Takovejch jako ty jsem už viděl!“ Propalovali jsme se pohledy a dívka předstírala, že se soustředí výhradně na telefon. „Ollie nebo Oliver,“ zopakoval jsem.

„Na čem podle tebe celá tahle branže stojí?“

Podíval jsem se na něj. „Na automatu na kondomy?“

„Myslím tím pro mě osobně.“

„Stejná odpověď.“

„Na zdání,“ řekl a zjevně mu docházela trpělivost. „Nejenom na mojí image nebo tady Aliciině. Ale na projevech vzájemného pochopení a taktu. Na zdání anonymity. Spousta chlapů, co sem chodí, je ve vztahu. Někteří dokonce ženáci. Myslíš, že by se sem vraceli, kdyby nabyli podezření, že kdekomu rozdávám jejich vizitky?“

„Chlap, kterýho hledám, sexuálně obtěžuje osmnáctiletou holku.“ Alicia přestala datlovat do telefonu. „I ona sem chodila.“

„Koukni se k baru,“ řekl Russell. Za tanečním parketem u něj stál tucet mužů, v rukách bankovky a kreditky, a lákali k sobě pozornost obsluhy. „Mladý holky mi účty neplatí, detektive.“

„Podle tebe sem ti maníci chodí za muzikou?“

Úsměv se mu znovu zamihotal a nakonec úplně vyhasl. Chvilku na mě zíral, pak vzal můj netknutý drink a vylil ho do kyblíku s ledem.

„Alicio, tady kolega je očividně opět na suchu.“ Dívka okamžitě pochopila a vyskočila na nohy. Russell natáhl krk a pozoroval ji, jak odchází. Za uchem mu vystoupil záhyb kůže vytvořený při faceliftu. Vypadal, jako by mu z obličeje padala maska. Alicia se na baru bavila s vrátným. „Aby vám ty oči nevypadly z důlků, detektive.“ Russell se ke mně nakláněl přes stůl. „Včera jsem si jednu holku vzal dozadu. Na kolenou mi cucala prsty, a to myslím doslova. Div mi je nevykloubila. Povídám jí, dokud mi nedáš souhlas, na zbytek zapomeň.“

„Souhlas s čím?“

„Anonymitou, kocoure. Žádný jména. Nejlepší nabídka ve městě, v tomhle na mě nikdo nemá. Chápeš? Dneska je každý podnik tak akorát zástěrka pro nějakou špinavost a ty podle mě nedokážeš překousnout trochu upřímnosti.“

„V čem že jsi to tak strašně upřímný?“

„V tom, že jsou chlapi na mladý maso. A že i ty kočky se s nima rády mrouskaj. Jenže kdo hledá oběti, takovýhle přístup zrovna neocení. Tady žádný oběti nenajdeš, kamaráde. Narazíš tu leda na spoustu lidí, kteří si dělají, co chtějí, s kým chtějí a kdy chtějí. Takže pokud jde o toho chlapa z minulýho tejdne...“ Zasmál se. „Naser si a vysmahni mi z klubu.“

Teď jsem se usmál já a postavil jsem se. Byl jsem rád, že mi aspoň ukázal pravou tvář. „Moc jste mi pomohl, pane Russelle. Díky.“ Alicia se akorát vrátila s novou sklenkou jacka s kolou.

„Nabídni si,“ pobídl mě Russell. „Na mě.“

Vzal jsem si skleničku a vylil mu ji na hlavu. „No vida. Vy máte fakt pravdu ve všem.“ Vrátil jsem prázdnou sklenku udivené dívky, ale to už mě vrátný bral předloktím kolem krku a tahal mě hlavou napřed přes celý parket.

Sutty se chechtal jako smyslů zbavený. „Co jsem ti říkal? Pes hovno nepozná, dokud mu v něm nevyrácháš čumák.“ Přecházeli jsme silnici zpátky k autu.

„Hej!“ zařval někdo. Ohlédl jsem se a uviděl tu dívku, Aliciu, jak jde za námi. „Kdo si kurva myslíš, že seš?“

„Za tebou se ty holky fakt slézají jak vosy na med,“ zívá si Sutty. „Kdyby něco, jsem u sebe v kanclu.“

Otočil jsem se, rozešel se za ní a setkal se s ní uprostřed silnice. „Prosím?“

„Však jsi mě slyšel. To jako obcházíš bary a děláš lidem ze života peklo?“

„Jediný peklo byly ty jeho nastřelený vlasy. Chtěla bys mi něco povědět?“

Skrz ty nečitelné UV čočky se do mě zapíchla pohledem. „Pár věcí jo.“

„Tak pojď,“ řekl jsem jí a odváděl ji k chodníku. „Kolik ti je?“

Pochopila to tak, že se ptám, jestli už může pít. „Osmnáct,“ vypálila zpuště.

„Já akorát mluvil s podobně starou dívkou, která tu minulý týden natrefila na pěknýho slizouna. Chtěl bych mu jít domluvit a k tomu potřebuju jeho jméno, jenže podle tvýho kámoše v klubu toho chci příliš. Co myslíš ty?“

„Záleží, jakýho slizouna máš na mysli.“

„Ollieho nebo Olivera nebo tak něco.“ Ani se nepohnula. „Jestli víš, o koho jde, tak mi pomoz. Stačí mi příjmení, cokoliv.“ Přistoupil jsem k ní blíž a nechal kolem nás projít do klubu skupinku lidí.

Překřížila si ruce. „Cartwright,“ špitla.

„Oliver Cartwright?“ Téměř nepostřehnutelně přikývla. „A nevíš náhodou, kde bydlí?“

„Víš, kde je Imperial Point?“

„Na nábreží?“

Přikývla. „Byt 1003.“

„Pověz mi o něm.“ Už se ale otočila a vyrazila zpátky do klubu, rukama si objímala hrud. „Vědělas, o kom mluvím,“ zavolal jsem za ní. Zastavila se. „Jakmile jsem před Russellem zmínil sexuální obtěžování, poznalas, o koho jde.“

Napůl se otočila. „S Oliem jsme si nasedli. Oba jsme radši, když máme všechno pod kontrolou.“

„Nechceš někam odvézt?“

„Jako třeba kam?“

„Jako třeba domů.“

Usmála se. Nejprve jen koutkem úst, pak naplno. Hřbetem ruky si přejela přes pusu, jako by si ten úsměv chtěla setřít. Po zápěstí se jí rozetřela křiklavě růžová rtěnka.

„Blíž už mě dovézt nemůžete.“ Mlčel jsem a ona se znovu rozesmála. „Guy Russell je můj táta.“

6

Nábřeží Quays lemovalo centrum města a nacházelo se asi dvacet minut jízdy od Piccadilly. V téhle noční době byly ulice prázdné.

„O co tu běží?“ zeptal se Suttty.

„To by tě nezajímalo.“

„Jak myslíš,“ řekl a vyhlédl z okýnka na straně spolujezdce.

„Hlavně mě do ničeho netahej.“

„Do čeho bych tě tahal? Do tvojí práce?“

„To máš fuk,“ odpověděl. „Zas se k tobě začínají slítávat mladý holky. Posledně ti to nestačilo?“

„Jestli nad tím někdo dokáže přivřít oko, tak ty, Suttty. Beztak jsi slepý jak patrona.“ Probodl mě pohledem, ale nic neřekl. Zbytek cesty jsme oba mlčeli.

Na nábřeží jsme dorazili kolem půl jedné. Kdysi tam bývaly přístavní doky a šlo o rušnou zastávku na Manchesterském kanálu, jenže jakmile se jádro průmyslu přesunulo za hranice, přístav zchátral. Teprve v osmdesátých letech do něj naběhla poválečná generace, proinvestovala v něm půl miliardy a vystavěla v něm nablýskané, ultramoderní věžáky a činžáky, které se dodnes odrážejí na hladině. Všechny budovy byly ze skla a oceli a v divokých úhlech se tyčily ze země jako obří střepy protileveckého skla. Jejich architektonické řešení spolu s ekonomickým zázemím tamních obyvatel stálo v nepříjemném protikladu ke zbytku ošuntělých městských činžovních domů.

Vystoupil jsem z auta a zamířil ke vstupu do budovy. Ohlédl jsem se za Suttym, který akorát otíral vlhčeným kapesníčkem volant.

Imperial Point byl vůbec první věžák, který se tu postavil, a co do výšky ho dosud žádný další nepřekonal. Měl zešíkmený,

asymetrický tvar a vypadal jako názorná ukázka padajícího trhu s akciemi. Na rozdíl od Owens Park bylo tady na ulicích i v budovách ticho a mně nevytanuly na mysli žádné osobní vzpomínky. Do téhle části města jsem jezdil maximálně klidnit sousedské rozmíšky. Buď tady měli obzvlášť tenké zdi, nebo tu bydleli obzvlášť nešťastní lidé.

Došel jsem ke vchodu, zazvonil a ohlásil se vrátnému se zakařeným pohledem. Seděl zaklíněný za stolkem a mně připadalo, že jsem ho probudil.

„Klidně vás odvedu nahoru...“ Zastrkoval si podolky do kalhot.

„To zvládnou,“ odmítl jsem a už si to mířil k výtahu.

Vystoupil jsem v desátém patře a pod nohama ucítil kvalitní vlákno udržovaného koberce. Nad hlavou mi hučela klimatizace a stěny byly na dotek chladné jako kostky ledu. Při průchodu se kolem mě automaticky rozsvěcela světla, která se zase zhasla, jen co jsem se ocitl z dohledu. Chodby byly ztichlé, poklidné a navlas stejné. Jednou dvakrát jsem se musel otočit, ale nakonec se mi podařilo byt 1003 najít. Ve dveřích bylo kukátko a já měl pocit, jako by mě jím někdo špehoval. Než jsem stačil zaklepat, dveře se otevřely na délku řetízku a škvírou na mě zamžouralo mužské oko.

„Ollie Cartwright?“

Chvilku si mě prohlížel. „A vy jste?“

„Detektiv Aidan Waits.“

„Je noc, detektive. Co vás přivádí?“

„Uvnitř bychom nenadělali tolik rámusu, nemyslíte?“

Přeměřil si mě pohledem.

Já jeho také.

Zavřel dveře a sundal řetízek. Když znovu otevřel, mluvil ke mně doslova skrz zaťaté zuby.

„Račte dál.“

Vstoupil jsem, prošel kolem pověšených sportovních bund a všiml si jedné, která se lišila – byla džínová a obnošená. Přesunul jsem se do běžovo-šedivého obývacího pokoje. Nábytek

byl zbrusu nový a na protější stěně visela televize větší než celé vchodové dveře. Vedle ní stálo skořepinové cestovní zavazadlo. Posadil jsem se a na zátylku ucítil chladný vzduch klimatizace. V rozích zrcadlového konferenčního stolku pravděpodobně byly zbytky jakéhosi prášku.

Když se daří...

Cartwright stál ve dveřích a sledoval mě. Na sobě měl župan s vlastními iniciály a ve tváři se pokoušel o vážný výraz. Přesně jak říkala Sophie, byl docela při těle a starší než já, kolem pětatřiceti, možná víc. Vlasy mu řídly a tváře měl jako dva masité vaky, které mu visely na zarudlém, vychlastaném obličejí. Projela mnou závist, že ta dívka, s níž jsem se předtím bavil, strávila noc s takovou obludou, a rozhodl jsem vybit si na něm zlost.

„Posadte se,“ vybídl jsem ho. Když přecházel pokoj, všiml jsem si, že má na nohou žabky a při chůzi je šoupe po zemi. Na moment jsem zavřel oči a pak je zase otevřel.

Cartwright se posadil do křesla naproti. „O co tu jde?“

„To řekněte vy mně.“

Vpíjel se do mě pohledem, obraz rozmrzelosti.

„Já si počkám.“ Jen co jsem to dořekl, v kapse mi zavibroval telefon. Nechal jsem ho být. „Povězte mi o sobě.“

„Co chcete slyšet?“

„Jak se jmenujete, kde pracujete...“

„Vy na telku asi moc nekoukáte, co?“

„Štve vás víc to, že jsem vás probudil, nebo že vás neznám?“

„Ukažte odznak,“ odfrknul si. Podal jsem mu ho. Než mi ho vrátil, zapamatoval si moje jméno. Usmál se na mě, bezvýznamně a mdle. Ten úsměv jsem neviděl poprvé.

„Jmenuji se Oliver Cartwright. Dělán komentátora v pořadu *Lolitika*.“ Na konci té věty zvednul tón hlasu, jako by se mě na něco ptal. Ten pořad jsem měl spojený se záštiplnou pravicovou webovou novinářinou. Kdykoliv na obrazovku skočilo tohle pa-noptikum mluvících hlav, bylo na čase přepnout kanál.

„Mrknu na něj. Co ten kufr?“

„V úterý letím do Dubaje.“

„Pracovně?“

„Kamarádova rozlučka se svobodou.“

„Vy sám jste nezadaný?“

„Jo, ale tohle už hraničí s obtěžováním –“

„Obtěžování. Jsem rád, že jste tohle téma sám nakousnul.“

Nadechl se k odpovědi, ale nakonec si to rozmyslel. „Jaký vedete společenský život, Ollie? Kam chodíte popíjet?“

„Kamkoliv, kde mi nalejou. Na tom přece není nic špatného.“

„V Inkognitu už jste někdy byl?“ Opřel se. Ta otázka mu nebyla příjemná. „Lhaním se klidně žijte dál, ale mějte na paměti, že lhát policistovi je protizákonné.“

Usmál se na mě. Vypadal při tom, jako by si kontroloval, jestli nemá jídlo mezi zuby. „Já vám nelžu, detektive.“

„Dobře víte, co mě sem přivedlo. Na chodbě vám visí dámská bundička. Podle mě na ni máte příliš široká ramena.“

„Klasika,“ řekl s očima napůl zavřenýma. „Holka si užije známost na jednu noc a hned další týden je z toho znásilnění.“

„Proč myslíte?“

„Tyhle cuchty sem jezdí jak na běžícím páse, aniž to mají srovnaný v hlavě. V jednu chvíli se řídí pudama a hned nato toho litují. A tahle šla do všeho dobrovolně, jestli vám jde o tohle.“

„To se těžko dokazuje,“ namítl jsem. „A beztak nesmíme podobné stížnosti brát na lehkou váhu.“

Znovu se usmál, skoro jako by on vyslýchal mě. „Zrovna já to ale dokázat můžu.“

Samotného mě překvapilo, když pokrčil rameny, vytáhl z kapsy županu telefon a začal v něm něco hledat. Nenapadlo mě, že bude tak tupý, aby mi video ukázal sám od sebe. Když našel soubor, který hledal, uchechtl se a telefon mi podal. Na náhledu byla Sophie. Stiskl jsem tlačítko přehrávání a obývánkem se rozezněly vzdechy. Dívka na videu ležela na posteli a Ollie byl na ní. Výraz, který měl ve tváři, byl k nezaplacení. Sám nedokázal uvěřit, jakou měl kliku.

„Mně teda přijde jako spokojená zákaznice, nemyslíte?“ Do koutků úst se mu vplížil lstivý úšklebek. Svrběla mě z něj ruka. Nahrávku

jsem zastavil, vymazal, najel do složky Vymazané a odstranil ji i z ní. Pokusil se mi telefon vytrhnout z ruky, ale uhnul jsem.

„Další kopii nemáte?“

„Ne, tohle –“

„Sedněte si, Ollie.“

„Cože?“

„Posadte se.“ Poslechl mě, byť nerad. „Tak jo, zlatý hřeb večera.“ Zakoulel očima. „Nechce se mi věřit, že byste si neudělal ještě nějakou kopii.“

„Mně je u prdele, čemu si věříte,“ houkl na mě a překřížil ruce. Chvilku jsem ho pozoroval, pak jsem zajel prostředníčkem do rohů konferenčního stolu a ukázal mu bílý prášek, který se mi přichytil na bříško prstu.

„A tohle budou určitě lupy, že jo?“ Zrudl. „Nechce se mi věřit, že byste si neudělal ještě nějakou kopii,“ zopakoval jsem. V kapse se mi opět rozbrněl telefon. „Takže se podíváme, co máte v počítači. A až to vymažeme z něj, půjdu si po svých a už o mně neuslyšíte.“ Probodl jsem ho pohledem. „Ozývat se ostatně nebudete už ani vy Sophii, že ne?“

„Ne,“ přitakal a díval se mi při tom do očí. Odvedl mě do pracovny a ukázal mi soubory, které měl zazálohované na počítači. Projeli jsme spoustu náhledů videí, ale z předchozího týdne neměl nikde žádné. Znovu mi zavrňel telefon a já zkontroloval displej. Suty.

„Omluvte mě,“ řekl jsem, přešel do vedlejší místnosti a zvedl to.

„To se do jednoho z těch zsranejch bytů stěhuješ, nebo co?“

„Dej mi pět –“

„Máme práci. Buď budeš za minutu u hlavního vchodu, nebo si na místo půjdeš po svých.“

Zavěsil a já se vrátil do pracovny. Cartwright ke mně zdvihl pohled. „Říkám vám, že jsem žádné další kopie nepořizoval.“

Nevěřil jsem mu, ale přišlo mi, že má skutečně nahnáno.

„Fajn,“ řekl jsem a prošel obývacím zpět ke vchodovým dveřím. „Ale jestli mi lžete, další nahrávku sexuálních radovánek si

pořídíte leda z vězení.“ Na chodbě jsem se zastavil u Sophiiny bundy a sundal ji z věšáku. „A tuhle si беру s sebou,“ doplnil jsem a přidržel jsem mu ji před obličejem.

„Ještě že tak.“

„Vyvázl jste z toho ještě dobře, Ollie. Hezký zbytek života.“

Když jsem se vrátil k autu, srdce mi bušilo jako o závod. Suttý stál venku a opíral se o střechu. Mžoural do displeje telefonu a kloubem ukazováčku datloval smsku.

Když mě uviděl přicházet, zvedl hlavu. „No konečně...“

„Všechno v pořádku?“

„Hlásili nám vloupání do hotelu Palác.“

Nastoupil jsem do auta a nastartoval. Volant byl zase ulepený od Suttýho dezinfekce. „Proč tam neposlali uniformy?“

„Protože prachy,“ odpověděl. Střelil pohledem po dívčině džíse, kterou jsem hodil na zadní sedadlo. „Ani nechci vědět, co tohle znamená.“

Palác je obrovské viktoriánské sídlo z červených cihel stojící na rohu Oxford Road a Whitworthovy. Naproti je klub Grand Central a hned za rohem další klub Thirsty Scholar a bar Black Dog Ballroom. Sedmdesát metrů nad námi se tyčila věž s hodinami. Bývaly doby, kdy jsem se v noci tak zlíbil, že jsem tuhle věž musel použít jako maják. V těch dávných zlých časech jsem v hotelu dokonce musel párkrát přespat. Občas s náhodnými známostmi, jindy jen proto, že bylo příliš pozdě, než abych se pokoušel dostat domů. Bylo mi líto, když budovu zavřeli. Rekonstrukce s sebou měla přinést změny, a Palác byl odkazem minulosti, jednou z těch mála věcí v životě, které mají navždy zůstat neměnné. Dveře se za posledními hosty zavřely už dávno a v tisku se nepsalo nic o tom, kdy by se měly znovu otevírat. Když jsme se k místu blížili, všiml jsem si, že ani ty hodiny, na které jsem kdysi tolik spoléhal, neukazují správný čas.

Byla jedna hodina po půlnoci.

Vchod byl velkolepé architektonické dílo. Pětimetrová mramorová klenba zapuštěná do rudých cihel budovy. Pod ní na nás čekala mladá žena. Zarazilo mě, že jí šla pára od pusy, a teprve pak jsem si všiml, že jí mezi prsty září modré světýlko elektronické cigarety. Oblečená byla elegantně a vyzařovalo z ní sebevědomí, čímž se vymykala okolnímu netečnému, parnému a nepříjemnému nočnímu životu. Dívala se kamsi do dálky, vydechovala umělý kouř a my si museli pár vteřin počkat, než nás vzala na vědomí.

„Policie?“ zeptala se a uložila si e-cigaretu do kabelky.

„Jsem detektiv Waits a tohle je inspektor Sutcliffe.“

Sutty mi skočil do řeči. „Prý vám sem někdo vlezl, paní –“

„Slečna,“ opravila ho.

„Aha,“ usmál se. „Tak to mě omluvte, slečno...?“

„Aneesa Khanová.“

„A co máte společného s hotelem, slečno Khanová?“

„Pracuji v realitce Anthony Blick Solicitors. Právě dohadujeme odprodej hotelu.“

„Já nevěděl, že se bude prodávat,“ podivil se Sutty. „Mohl jsem vám udělat nabídku...“

Věnovala mu záblesk úsměvu, jako by jen rychle zvedla koutky. „Odvedení pozornosti, inspektore. Rekonstrukce zní lépe než pravda.“

„A ta je?“

„Že se hotel zavřel kvůli trpkému a nákladnému rozchodu majitelů.“

„Takže celá budova je teď prázdná?“

„Měla by,“ zamračila se. „Asi by bylo lepší jít dovnitř a přesvědčit se na vlastní oči.“

Foyer bylo obrovské. Jediné světlo do něj dopadalo z recepce, která se nacházela na opačném konci místnosti. Ten prostor člověku bral dech, přecházel z něj zrak. Zároveň byl izolovaný od vedra venku. Spousta nábytku zůstala původní a pocházela z devatenáctého století, kdy se hotel stavěl. Bývala tu centrála přední životní pojišťovny a budova se dodnes může chlubit stylem a krásou, která nemá mezi moderní architekturou obdoby. Strop, který jsme měli minimálně deset metrů nad hlavou, tvořila kupole z chrámového skla. Podlahy z glazurovaného kamene jen zářily a po celé délce místnosti se tyčily obří sloupy, které nám držely střechu nad hlavou. Svět se neustále zmenšuje a plní, takže mi připadalo neuvěřitelné sejít z ulice v jednu ráno ucpané auty a vkročit do takového otevřeného prostoru.

„Poplach se spustil zhruba před hodinou.“ Aneesa mluvila tiše, ale slova nám donesla ozvěna. „Nikdo ho nevypnul, tak zavolali mě.“

„V takhle velký budově se přece musí stávat často, že něco sletí na zem...“

„To ano, ale od toho tu máme nočního hlídače, Aliho. Právě jemu se mi nepodařilo dovolat.“ Všichni jsme se podívali na prázdnou recepci. Na lampičku natočenou tak, aby svítila směrem ke vchodu, nám přímo do očí. Zářila tak, až se nám protějščí strana místnosti halila do tmy.

„Tam pracuje?“ zeptal jsem se. Aneesa přikývla a dál po stole přejížděla pohledem. „Jdu se tam podívat. Jestli chcete, zůstaňte tady.“ Otočil jsem se a vykročil za světlem. Zakrátko se rozešla za mnou a ťukala podpatky o kamennou podlahu. Nakonec se ozval dlouhý výdech a vrzání Sutyho laciných plastových bot.

Došel jsem k Aliho stolu a sklopil lampu, aby nás neoslepovala. Byla rozpalená a zjevně svítila celou noc. Za stolem nikdo nebyl a na desce ležel pouze telefon, vstupní karta a hrnek kávy. Suty dovrzal až ke mně, naklonil se a sáhl na hrnek.

„Studená jak psí čumák,“ konstatoval.

Obešel jsem stůl a vzal si telefon. „Ten je jeho?“ Aneesa přikývla. Zmáčkl jsem tlačítko a displej se rozzářil. Pět zmeškaných hovorů.

„Všechny jsou ode mě,“ řekla.

„Není možný, že je ještě na obchůzce?“

„Bez mobilu?“

Suty si zívł do podpaží. „Nejspíš to vyspává v jednom z pokojů.“

„Co by měl vyspávat?“ podivila se Aneesa.

„To,“ zopakoval Suty.

„Na tohle on není.“

„To bude asi ta moje víra v lidstvo,“ odpověděl. „Zase mi nějak vynechává...“

Aneesa upřela pohled mezi nás. „Zavolali mě sem, protože se spustil alarm a nikdo ho nevypnul. Ali není na svém místě, tak kde může být?“

„Fajn,“ Suty přešel k výtahům a jeden si zavolal. „Tak se po něm porozhlédnu.“

„Už nejedzí,“ řekla Aneesa. Suttý po ní střílel pohledem. „Výtah si nezavoláte, inspektore.“

„To zjevně ani toho strážného.“ Podíval se na schůdky, které vedly ke zdejšímu věhlasně velkolepému schodišti, a zakroutil hlavou. „Ve vyšších patrech se mi beztak spouští krev z nosu. Šup nahoru, Aidsi. My prohledáme přízemí.“

Koutkem oka jsem se ohlédl po Aneese a vyrazil ke schodišti.

„Půjdu s vámi,“ zavolala. Suttý si odfrknul, ale neřekl ani popel.

Jakmile jsme byli z doslechu, zeptala se mě: „Opravdu je to váš šéf?“

„Jo, ale když ho člověk lépe pozná, dokáže být i milý.“

„Vážně?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Doufal jsem, že ty schody zkusí on. Ve třetím patře to s ním mohlo seknout.“

Usmála se, nervózně. „Zčistajasna mě přepadla potřeba požádat vás o odznak.“ Zastavili jsme se. Schodiště bylo zšeřelé. „Nepřipadáte mi moc jako policista...“

„Bystrá.“ Pozdvihla obočí a já zalovil v kapsách. „Polda nejsem kdovíjaký.“ Ukázal jsem jí odznak a pokračovali jsme do schodů. Táhly se nekonečně nahoru a mezi každým patrem byla dvě ramena. „Co víte o tom hlídači?“

„Máme tu dva. Pracují na směny. Ali dělá noční. Je to dobrák od kosti.“

„Jak dlouho tu už pracuje?“

„Od doby, co mám Palác na starost, čili od chvíle, co hotel zavřeli. Zhruba půl roku.“

„Jeden hlídač na celou budovu není zrovna moc. Vždyť tu musí být minimálně dvě stě pokojů...?“

„Téměř tři stovky.“

„Všechny zamčené?“ zeptal jsem se, zrovna když jsme vylezli do prvního patra.

„Měly by být.“

Na každém patře ústily všechny chodby jedna do druhé a vytvářely tak uzavřený kruh, který poté člověka dovedl zpět

k hlavnímu schodišti. Vydali jsme se vlevo, odkud se ozýval tichý, ambientní bzukot, ten protiklad zvuku typický pro prostorné, avšak prázdné budovy. Světla, trubky a elektrická zařízení sborově hučely, byl tu těžký a starý vzduch příliš dlouho nerozvířený přítomností lidí a pod nohama nám šelestil koberec nabitý statickou elektřinou. Zkusmo jsem vzal za kliku u dvou tří dveří, které jsme míjeli. Byly zamčené, takže jsem bral jako hotovou věc, že ostatní budou také.

„Byl jste tu někdy?“ zeptala se Aneesa. „Když ještě bylo otevřeno...“ Poznal jsem, jak se nutí do bezstarostného tónu, a došlo mi, že je nervózní. Nejspíš neměla ve zvyku procházet se nad rámem s neznámým člověkem po chodbách prázdného hotelu.

„Jednou nebo dvakrát,“ odpověděl jsem. „Vybavuju si hlavně to, jak jsem se na těchhle chodbách ztrácel.“

„Je to trochu bludiště.“

„Třeba se v něm ztratil i Ali.“ Měl jsem v úmyslu ji tím uklidnit, ale jen jsem svedl pozornost zpátky k jeho zmizení.

„Tomu sám nevěříte, ne? Vy ani váš parťák.“

„Ochranka nebyvá kdovíjak proaktivní. Zpravidla si odpíchne a na pár hodin si hodí nohy na stůl. První a poslední pochůzku dělávají, akorát když se mění směny.“

„Tohle Ali nedělá. Připlácíme mu, aby objekt procházel pokoj po pokoji.“ Obešli jsme celé kolečko a vydali se po schodišti do druhého patra.

„Proč?“

„Chceme, aby pouštěl vodu v kohoutcích, splachoval na záchodech – když se v hotelu dlouho nic neděje, zatuchne.“ Všimla si stínu, který mi přejel po tváři. „Co?“

„Všechny dveře jsou zamčený.“ Zamračila se a já pokračoval. „Kdyby šel na obchůzku, vzal by si s sebou vstupní kartu.“ Zatímco to promýšlela, světla kolem problikla a zhasla. Na schodišti nebyla okna, takže jsme se ponořili do absolutní tmy.

„Co se děje?“ zeptala se a chytila mě. Vyštrachal jsem z kapsy baterku, zapnul ji a přidržel mezi námi.

„Asi zlobí pohybový čidlo. Nevíte, kde je pojistková skříň?“

„Ta hlavní je myslím někde v přízemí.“

„Dobře. Seběhněte dolů a zavolejte kolegovi.“ Vytáhl jsem telefon a dal jí na něj číslo. „Vzkažte mu, kde jsem. Jestli se vám podaří nahodit světla, tím líp.“

„Jasně,“ zajíkla se. Nebylo jasné, jestli spíš strachem, nebo zklamáním. Vyšla se ze schodů a telefonem si svítila jako lucernou. Do druhého patra jsem vyšel s baterkou v ruce, a než jsem udělal jediný krok, obezřetně jsem přešel světlem po celé chodbě. Byla tak dlouhá, že kužilek světla ani nedosvítíl na její konec. Šel jsem dál a zavřené dveře po obou stranách ve mně vyvolávaly podivně klaustrofobní pocity. Opět jsem zkusil vzít u pár dveří za kliku. Všechny zamčené.

Zhruba v polovině chodby jsem se zastavil a nechal přes sebe přejít vlnu paranoie. Vypnul jsem baterku, zůstal stát obestřený temnotou a zadržel jsem dech. V uších mi tepala krev. Pak jsem namířil baterku do směru, odkud jsem přišel, a rozsvítil ji.

Nic.

Šel jsem tedy dál, obešel celé patro a znovu skončil tam, kde jsem začal. Vystoupal jsem do třetího patra a zastavil se nad schody. Così jsem ucítil. Vzpomínku na jakousi vůni. Nepoznával jsem, jestli to byl parfém, nebo kolínská, ovšem nádech alkoholu byl zcela zřejmý a vůbec nezapadal do okolního těžkého, nevětraného vzduchu. Přišel jsem k ústí chodby, přešel baterkou ze strany na stranu, něco před sebou uviděl a udělal krok zpátky.

Pár metrů přede mnou ležel na koberci muž, tváří dolů. Na zátylku měl krev a hned vedle ležel na zemi hasicí přístroj.

„Haló,“ zavola jsem na něj. Ani se nehnul. Posvítíl jsem nad něj, přímo doprostřed chodby, a vyrazil k němu. Když jsem k němu došel, uvědomil jsem si, že celou dobu zadržuju dech. Vydechl jsem, přiklekl k němu a položil mu ruku na rameno. Zasténal.

„Slyšíte mě?“ zeptal jsem se, oči upřené na stěnu na konci chodby, ozářenou tenkým proužkem světla z baterky. Byli jsme asi vprostřed chodby a já se v té tmě cítil zranitelný.

„Co se stalo...?“ zeptal se a natáhl ke mně ruku.

Pomohl jsem mu se posadit.

„Ali?“

„Jo.“

„Myslím, že vás někdo praštil po hlavě. Už je vše v pořádku, jsem policista. Viděl jste něco?“

„Já... nevím.“ Zatímco mluvil, světlem na konci chodby prošel stín a Ali mi sevřel paži.

„Hlavně klid,“ řekl jsem. „Co nevidět dorazí můj parták. Já zatím musím za tím člověkem, dobře?“ Přikývl, jenže přitom zapomněl na zraněnou hlavu a ušklíbl se bolestí. Já se postavil, vydal se ve směru toho pohybu a baterkou se snažil pokrýt co největší prostor chodby. Vytočil jsem Suttého číslo, a když mi to zvedl, šeptem jsem mu ohlásil: „Našel jsem hlídače. Třetí patro. Má ránu na hlavě a potřebuje zdravotní péči. Pronásleduju pachatele na konci chodby. Žádám posilu.“ Zavěsil jsem a došel k rohu. Nadechl jsem se a vykročil za něj.

Nic.

Došel jsem až ke schodišti, uslyšel jakýsi zvuk, jako by mury ťukaly o okenní tabulku, a uviděl, že se začínají rozblikávat zářivky. Rozhlížel jsem se kolem, nechal oči přivykat světlu a uvědomil si, že baterku svírám oběma rukama. Vypnul jsem ji, uložil do kapsy a vyběhl po schodech do čtvrtého patra. Něco tu nesedělo. Bylo tu ještě větší horko než dole a zároveň drobný rozdíl v tlaku vzduchu.

Něco tu tiše syčelo.

Na kůži jsem ucítil průvan a vydal se levou chodbou za ním, až jsem došel k pootevřeným požárním dveřím. Otevřel jsem je nohou dokořán a vykoukl na dno schodiště. Ozývaly se tu zvuky ulice a vál chladný vzduch. Jestli tudy někdo prošel, byl už dávno venku. Oddechl jsem si úlevou spíše než čímkoliv jiným a pomalu se vracel. Z jednoho pokoje, kolem něhož jsem předtím procházel, vycházelo světlo.

Dveře byly otevřené. Pokoj 413.

Oproti pokojům po obou stranách byl tento trochu vyvýšený a vedlo k němu pár vlastních schůdků. Vystoupal jsem po nich

a zničehonic se mi zatočila hlava, jako bych se ztratil ve spletitých chodbách hotelu.

„Haló...?“ zavolal jsem.

Ticho.

Prošel jsem dveřmi a opřel se uvnitř zády o stěnu. Pokoj 413 byl rozsáhlý apartmán, přinejmenším dvakrát tak velký než jakýkoliv byt, kde jsem kdy žil. Na stole svítila lampička a dodávala místnosti ponurý, intimní nádech. Okna byla zavřená, přesto sem doléhaly zvuky aut z Oxford Road, která se ani v jednu ráno neutišila. Záře města vrhala na zdi stíny jako v kaleidoskopu.

Na protější straně místnosti se rýsovala jasná, nehybná silueta muže.

Seděl v křesle a vyhlížel z okna. Nijak na mě nereagoval, ani když jsem se k němu začal přibližovat. Po hlavě mi stékaly studené krůpěje potu. Předloktím jsem si otřel obličej, aniž jsem z toho člověka spustil zrak. Když jsem přišel až k němu, bylo jasné, že je mrtvý. Na tváři se mu blyštěl vlastní pot a mně připadalo, jako by z něj sálalo horko. Na půlnočního vetřelce byl hezky upravený, čerstvě oholený a s vystylovaným účesem. Zarazilo mě, že měl oči dokořán. Byly kobaltově modré a zíraly do dalšího života, jako by byl muž s tímhle už hotový. Z místnosti jsem však utekl kvůli jeho zubům. Čelistní svaly se mu zlomyslně stáhly a zafixovaly v širokém, bolestném úšklebku.

8

Aneesa čekala s Alim, než přijede sanitka. Suttymu jsem řekl, že by se měl ve čtvrtém patře na něco podívat, a odvedl jsem ho do pokoje 413. Ve vyšších patrech byly chodby nevětrané a vzduch teplejší. Než jsme k místnosti vyšplhali, bledá kůže se mu orosila potem. Vypadal, jako by se škvařil zaživa.

„Jestli to bude nějaká kravina...“ ulevil si, když lezl po úzkých schůdcích do apartmánu. V žertu zaklepal na otevřené dveře a zakřičel: „Úklid.“ Jakmile si všiml těla, zastavil se a otočil se na mě. Do hrudi mi zapíchl mokrý prst. „Chmatal jsi tu na něco?“

„Ne.“

„A světlo?“

„Už bylo rozsvíceno.“

Okamžik mě propichoval pohledem a pak se otočil zpátky k muži. Okno bylo zavřené a v místnosti panovalo tíživé horko. Suty si sundal vršek saka a já také. Košili měl promočenou potem.

Zarazil se, a než udělal další pohyb, rozhlédl se po okolí. Týkové stěny a nábytek, klasická velká postel. Člověk si tu spíš než jako v hotelovém pokoji připadal jako v hezky zařízeném bytě v centru. Suty kývl směrem k plastové vstupní kartě ležící na podlaze.

Muž seděl v koženém křesle, které někdo posunul tak, aby stálo čelem k oknu. Závěsy pronikalo dovnitř trochu světla a na protějších stěnách vytvářelo stínohru.

„Podívej se mu do tváře,“ pobídl jsem ho.

„Líbí se ti, fešák?“ Suttymu se z pórů řinul pot a já sám si v odpověď otřel obočí. „No tak mi ho ukaž.“

Lampička na stole nesvítla dost na to, aby bylo něco vidět, tak jsem sáhl pro baterku, přistoupil k muži a rozsvítil ji. Ozářil jsem mu zuby, ten otevřený škleb. Suttý sebou trhl a mávl na mě, abych baterku sklonil.

Zahloubaně si olízl rty. „Zajímalo by mě, co ho tak pobavilo...“

Ani jsem nepípnul.

Sklonil jsem baterku muži do klína a na nohavici si všiml zvláštního vzorku. Oranžovou nití našitý kroužek. Chtěl jsem přikročit blíž, ale Suttý na mě lusknul prsty a zavrtěl hlavou.

Muž byl ve středním věku, na sobě tmavý oblek. Vzhledem k tmavému odstínu pleti jsem v první chvíli soudil, že pochází ze Středního východu. Ten pocit trochu narušovaly jeho sytě modré oči, které spolu s krutým úsměškem budily dojem, jako by muž věděl něco, co my ne. Nějakou šokující informaci nabytou na pokraji šílenství.

„Bezďák?“ zeptal se Suttý.

Zakroutil jsem hlavou. „Čisté oblečení, nesmrdí. Vypadá spíš na profesora nebo učitele než na feťáka.“

Suttý se ušklíbl. „Než přijedou chlapi z forenzního, ať si je to třeba rektor. Rád bych si ale promluvil s tím sekuriťákem, jinak nám ho zdravotníci odvezou. Hora půjde za Mohamedem.“

„Jmenuje se Ali.“

„No jo,“ řekl a přešel místnost.

Vykročil jsem za ním, zastavil se a ohlédl se za mužem. Zvenku sem doléhal hukot aut na Oxford Road. Přehlušovalo ho houkání sirén, dvou nebo tří, které si brázdily v různých směrech cestu městem.

9

Aliho položili na nosítka a přemístili do vestibulu. Stáli u něj dva zdravotníci a řešili jeho životní funkce. Aneesa je zpozvzdálí starostlivě pozorovala. Do hotelu dorazilo několik uniformovaných strážníků a jeden z nich s ní zrovna mluvil a bral si od ní výpověď.

Sutty přistoupil k hlavnímu zdravotníkovi. „Potřebujeme ho vyzpovídat, než nám ho odvezete.“

„To už si asi moc nepokecáte. Akorát jsme mu píchli něco na bolest.“

„No tak mu píchněte něco na probrání.“

„Takhle to nefunguje, inspektore. Vezeme ho ke svaté Marii. Zítřka ráno se tam můžete stavit.“ Sutty se už už nadechoval, aby ho setřel, ale urážku spolkl a přikývl. Pak zařval přes celou místnost na strážníka, který v tu chvíli mluvil s Aneesou.

„Hej, Columbo!“ Strážník se otočil na podpatku. „Jeď s nima. Ten ležák je buď svědek, nebo podezřelý, každopádně nám nesmí pláchnout.“

„Pane, podle rozkazů mám –“

„Rozkazy se ti tímhle změnily, cukrouši.“ Policista se ani nepohnul. „Doufám, že se tak loudáš proto, že si chčeš do kalhot. Aspoň nebudeš muset ve špitále.“ Strážník zrudl, otočil se a vyšel za zdravotníky ven.

Štělil jsem po Suttym pohledem. „Ty jsi teda číslo...“

„A ty máš štěstí, že máš vedle sebe někoho důvěryhodnějšího, než jsi ty sám. Takže,“ pronesl a sprásknul ruce. „Mohli by mi všichni oblečení jako striptéři věnovat pozornost?“ Aneesa sklesla do křesla a Sutty nad ní protočil oči v sloup. „Buď

užitečný a zbav se jí.“ Instruoval pak strážníky, aby zajistili budovu a prohledali celý objekt. „Do třetího a čtvrtého patra bez mého souhlasu nikdo nepáchne. Zopakujte mi to.“ Vyhověli mu a Suttý zabručel. „Fajn, mazejte.“ Vydali se z vestibulu každý jiným směrem a nechali mě s Aneesou o samotě.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se. Přikývla, ale pohled měla stále upřený do země. „Dlouhá noc. Zavolám vám taxíka.“

Než přijel, nervózně přecházela sem a tam po chodníku, jako by se snažila utéct před vzpomínkou na Aliho napadení. Moje detektivní já napadlo, jestli spolu náhodou něco neměli, ale tu myšlenku jsem okamžitě zavrhl. Byla mladá a úspěšná, minimálně o dvacet let mladší než on. Holka z města, která to chtěla někam dotáhnout. Taxík přijel a ona si nastoupila. Než ale zavřela dveře, zarazila se.

„Čtvrté patro...“ řekla.

„Co s ním?“

„Tvrdil jste, že jste Aliho našli ve třetím patře. Proč váš nadřízený zakazoval kolegům, aby chodili do čtvrtého? Co dalšího jste tam objevili?“ Odpověď jsem si nechal pro sebe, ale i z toho si vyvodila určité závěry. „Než ho zdravotníci uspali, měl strach. Byl vyděšený...“

„Co ho tak vystrašilo?“

„Prý hlasy.“

Podal jsem jí vizitku. „Budeme si s vámi ještě muset promluvit, ale kdybyste do té doby měla na srdci cokoliv dalšího, zavolejte.“ Zavřela dveře a zahleděla se do řidičovy sedačky, jako by mě vůbec neznala. Taxík se záhy zařadil do provozu a zmizel mi z očí.

Byl jsem pryč jen deset minut, ale hned po návratu do foyer jsem uviděl lidi z kriminálky, kteří přijeli zajistit místo činu. Nejmladší člen týmu akorát tahal vybavení do schodů a Suttý mu scházel naproti.

„Víc toho nenapsala,“ oznámil Suttýmu. „Primární místo činu jsem lokalizoval na pokoj 413.“

„Měl byste ho rozšířit přinejmenším na celé patro.“

„Máme tu jen půlku týmu. Chlapi z taktického mužou projít pokoje později. Nedá se přece říct, že bychom tu zítra ráno na recepci někoho zdržovali, ne? Já tu teď začnu.“ Prošel kolem mě a hvízdal si přitom písničku, jejíž melodie se odrážela od stěn vestibulu.

Následoval jsem ho nahoru. Prošel jsem přitom kolem skupinky uniformovaných policistů, kterým byla moje přítomnost očividně nepříjemná a div mi nezahradili cestu. Ve třetím patře jsem se minul s Karen Stromerovou, patoložkou. Stromerová byla úctyhodná žena s vytrřbeným instinktem a jazykem ostrým jako břitva. Neviděl jsem ji od chvíle, co jsem nastoupil k noční směně, a měl jsem dojem, jako bych tím převelením v jejích očích klesl. Cenila si strážníků, kteří svou profesi brali vážně, profesionálů, a z jejího výrazu jsem vyčetl, že mě ani za jedno nepovažovala. Měla na sobě čistý igelitový overal na vyšetřování míst činu. Jen co mě uviděla, zastavila se a sundala si kapuci, čímž odhalila úzký zamračený obličej bílý jako stěna. Vlasy měla krátké a černé, oči jako pár blyštivých korálků a pusu tak úzkou, jako by si ji prořízla listem papíru.

„Detektive Waitsi,“ pozdravila pár schodů nade mnou. „Co tady děláte, že jsem tak smělá?“

„Vyjížděli jsme k nahlášenému vloupání...“ začal jsem.

Skočila mi do řeči tichým, vyrovnaným hlasem a s téměř podprahovým úsměvem. „Ani jsem si neuvědomila, že jste zpátky ve službě.“

„Pošťestilo se mi vrazit nohu do jedné dveří.“

„I někam jinam, pokud si dobře vzpomínám. Zatkli vás za krádež drog z evidenčního skladu...“

Hlas se mi zastřel. „Zprostiti mě všech obvinění.“

Přikývla, sklopila zrak do prostoru mezi námi a pousmála se. „Pokud vám to nebude vadit, požádám vás, abyste se ještě vrátil do foyer. Nerada bych, aby mi někdo kontaminoval místo činu.“

Začal jsem couvat. „Můžete nám už teď něco říct?“

„Čas úmrtí nastal mezi půl dvanáctou a půl jednou. Což je pech, protože člověk pak nikdy neví, jaké datum má dát do

protokolu. Průkaz totožnosti u sebe neměl. A zdá se, že měl z oblečení odstřižené všechny visačky.“

„Odstřižené?“

„Kompletní zprávu pošlu vašemu nadřízenému. Inspektoru Sutcliffovi, nemám pravdu?“

Přikývl jsem a vydal se po schodech dolů. „Sám tomu nemůžu uvěřit.“

„Ještě jedna věc, detektive.“ Na úzkých rtech jí stále pohrával ten úsměv. „Všiml jste si té nášivky na nohavici zemřelého?“ Odpověď mi vyčetla z tváře. „Samozřejmě že všiml. Bylo to našité na vnitřní straně...“

„Co tím myslíte?“

„Že si nechal něco přišít do kalhot. Něco, oč zjevně nechtěl přijít...“ Mlčel jsem, tak pokračovala. „Jestli tam najdu pytlík s drogami, obávám se, že budu muset do zprávy zanést váš současný pokus o návrat na místo činu. Vzhledem k vaší minulosti.“ Rozešla se zpátky do schodů, zjevně nechtěla nechávat tělo bez dozoru, když jsem byl v budově i já.

„Drogy tam nenajdete,“ zavolal jsem na ni.

Zastavila se, ale neotočila. „Že to říkáte s takovou jistotou, detektive.“

„Bude to něco jiného.“

„No,“ řekla, „kdo jiný by měl takovéhle věci vědět.“

Vystoupala výš, až mi zmizela z očí.

Já stál dál v rameni schodiště a lapal po dechu.

Chlapec sáhl ženě po ruce, ale ta se od něj odtáhla.

Byl na venkovním tržišti, mezi stánky a uprostřed všeho toho zmatku, obklopený dospělými lidmi dvakrát vyššími než on. Všichni procházeli kolem něj, každý někam jinam, a on z nich dokázal postřehnout jen ruce, které se mu míhaly v úrovni očí. Znovu se natáhl po té ženě, ale ta ho ze sebe setřásla a zmizela v davu. Chlapec se zastavil, ztěžka oddechoval, nechal do sebe strkat ze všech stran. Natáhl se k další známé ruce. Tahle měla tmavě modré žíly, dlouhé nehty a stříbrné šperky. Tentokrát se jí držel vši silou a nepustil se, ani když ho žena odtáhla mimo dav. Chytil ji druhou rukou, a i když ho žena vláčela za sebou po zemi, stisk neuvolnil.

Zastavila se, ještě jednou se pokusila rozejít, ale pak se k chlapci sklonila.

„Co to děláš?“ osočila se na něj. Chlapec se jí pustil a všiml si, že se ta paní kromě rukou jeho matce vůbec nepodobá. Byla mladší, voněla po čerstvých květinách, a i když se mračila, viděl v tom výrazu soucit, zájem. Otevřel ústa, aniž sám věděl, jak jí odpoví, když se najednou změnilo světlo. Něco odstínilo slunce a čísi silná ruka ho drapla za rameno.

„Wally, Kriste Pane, kamaráde. Takhle mi nesmíš utíkat, jasný? Málem jsem z tebe dostal infarkt!“

Chlapec sledoval, jak se paní přestala mračit. Odhrnula si tmavé vlasy z obličeje a zamhouřila oči na muže, který k nim právě přistoupil. Chlapec se mu vykroutil z ruky a podíval se na něj. Proti sluníčku viděl pouze obrysy. Superhrdinsky řezanou čelist a širokánská ramena.

„Ten je váš?“ zeptala se žena a naklonila hlavu.

„Mám ho za své hříchy,“ odpověděl muž a lišácky se ušklíbl. „Co jsem provedl, vám ale neprozradím. Mimochodem, jmenuju se Bateman.“ Podal jí ruku a ona mu jí potřásla.

„Holly,“ představila se. „Hezké jméno jste mu vybral.“ Schválně s ním protahovala rozhovor. Chlapec si všiml, že tohle ženy dělají v Batemanově přítomnosti často.

„Chcete říct, jak jsem na něj přišel?“ Holly pokrčila nos a přikývla. „Wally je slovní hříčka. Nemí-wally jsme moc peněz, ale pak se objevil on a...“ Sáhl chlapci za ucho a vytáhl odtamtud minci, kterou mu vložil do ruky. „Kluk je hotový poklad.“ Holly se rozesmála. Chlapec si v tu chvíli všiml, že se věkem blíží spíš děvčeti než ženě. Bateman k ní přikročil a nabídl jí cigaretu. „Bydlíš tady někde, Holly?“ Znovu změnila výraz a přesunula váhu z jedné nohy na druhou.

Než se Bateman vrátil do auta, byla už tma.

Holly zmínila, že rodiče nebudou večer doma, a Bateman se na ten dům šel podívat. Když se vrátil, voněl stejně jako ona, po čerstvých květinách. Přičichl si k prstům, zašátral v kapsách, vytáhl z jedné cigaretu, zapálil si a uchechtl se. Odkouřil z ní polovinu a teprve pak se podíval na Wallyho. Sáhl mu za ucho, skoro jako by mu odtamtud chtěl znovu vytáhnout minci, ale tentokrát ho pevně chytl za vlasy. Jednou rukou ho pevně držel a druhou k němu přibližoval rozpálenou cigaretu.

„Mámě ani půl slova, rozumíš?“ Wally přikývl, oči přišpendlené na uhlíku. Bateman zavrčel a pustil ho. „Ukaž, cos pořídil na trhu.“ Wally otevřel přihrádku v palubní desce a vytáhl z ní šperky. Pár prstýnků od žen, které popadl za ruku, a tři peněženky od mužů, co procházeli kolem. Bateman peněženky prohrabal, vytahal z nich peníze a platební karty a prázdné je vyhodil z okýnka. Prstýnky si vsypal do kapsy a nastartoval. Než najel na silnici, znovu se podíval na chlapce.

„Hotovej poklad,“ řekl.

II

Rudé oči

